

Τίον τῆ Αἰακίδα, ἢ τὸν καλεῖσιν ἐκεῖθεν, ὁ ὁποῖος ἄ-
 γαν ἦλθεν εἰς αὐτὴς ἦτον κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐτῶν εἴδεκα,
 Ἐπειὸς ὁ Πύρρος ὁ Τίος τῆ Αἰακίδα τόσον ἠγαπήθη
 ὑπὸ τῆ Γλαύκῃ τῆ Βασιλέως τῶν Ἰλλυριῶν, διὰ τὰ δ' ἡγε-
 νικά τε ἢ βασιλικά ἦδη, ὅπῃ ἀκόμη μικρόθεν ἔλαμπον,
 ὥστε ἐγένετο Τίος θετός αὐτῆ, καὶ τόσον τὸν ἐβοήθησεν,
 ὥστε τὸν ἐλοβθέρωσεν ἐκ τῶν μεγάλων ἀπειλῶν τοῦ Κα-
 σάνδρου, μετ' ὅλον ὅπου ὁ Κάσανδρος ἔταξε νὰ δώσῃ τῷ
 Γλαύκῃ διακόσια τάλαντα, μόνον νὰ τῆ δώσῃ τὸν Πύρ-
 ρον, ἢ τὸν κατηβάξῃ μετὰ μεγάλην δυνάμιν εἰς τὴν Ἡ-
 πειρον διὰ νὰ λάβῃ τὴν πατρῴαν βασιλείαν, τὸν ὁποῖον
 εὐδέχθησαν μετὰ χαρᾶς οἱ Ἡπειῶται διὰ τὴν μεγάλην
 φρονοπλῶν, ὅπου ἐκ νεότητος ἔδειχεν. εἰς τὰς ἀρχὰς μὴ
 ἔχοντας ἀκόμη ὁ Πύρρος ἰκανὰς δυνάμεις, ἔρχεται κατ'
 αὐτοῦ μετὰ πολὺ στρατόμα τῶν Μακεδόνων Κάσανδρος ὁ
 Τίος τῆ Ἀντιγονῆ, ἐχθρὸς πατρικός τε, ἢ ὡσάν ὅπου
 ὁ Πύρρος δὲν ἠδυνάτο νὰ τὸν ἐναντιωθῆ, φεύγει ὑπὸ
 τῆς Ἡπείρου, ἢ πηγυεῖ εἰς τὸν Πτολεμαῖον τῆ Λαγῆ,
 τὸν Βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, τὸν ὁποῖον δεξιωθεὶς ὁ Πτο-
 λεμαῖος, τῆ δίδει εἰς Γυναικὰ τὴν Προγονίω του Ἀντι-
 γόνου, ἢ μετὰ μέγαν σόλον τῶν Αἰγυπτίων ἐλθῶν εἰς τὴν
 Ἡπειρον, εὐγάλε τὸν Νεοπτόλεμον ἐκ τῆς βασιλείας,
 τὸν ὁποῖον εἶχε βάλει ὁ Κάσανδρος ἢ τὰ λοιπὰ.

Ἀφ' ἧ δὲ ἐσερέωσε τὴν Βασιλείαν, ἢ ἐγένετο εἰς ὅλας
 φοβερὸς, ἐκυριεύσει τὴν νῆσον τῶν Κορφῶν, ἢ πολλὰς πό-
 λεις τῆς Ἰταλίας, ἢ Σικελίας, διώχνει δύο Βασιλεῖς ἐκ
 τῆς Μακεδονίας, τὸν Ἀντίγονον τὸν Τίον τῆ Κασάνδρου,
 ἢ Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν, ἢ κυριεύει τὴν ἀνω Μα-
 κεδονίαν, τὴν Θεσσαλίαν, ἢ ἄλλας πολλὰς πόλεις. Ἐ-
 πέτος ὁ Πύρρος ἐσάθη ὁ πρῶτος ὅπῃ ἔφερε πόλεμον κα-
 τὰ τῶν Ῥωμαίων. διότι πρὸ αὐτῆ εἶδεις ἄλλας τῶν Ἑλλή-
 νων ἐτόλμησε νὰ στρατοῦσῃ κατ' αὐτῶν ἔτε ὁ Διομήδης ἢ
 οἱ σὺν αὐτῷ Ἀργεῖοι λέγονται νὰ ἤφερον ὅπλα κατὰ τῆ

Αἰεὶς, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος· καὶ μετ' ὅλον ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι ἐβέβηκον νὰ καταστέλλωσι τὴν Ἰταλίαν, ἀλλ' ἀπέτυχον, διὰ τὸ πείθουσιν ἐτούτον τὸν Πύρρον, νὰ πηγήσῃ κατ' αὐτῶν, λέγοντές τε καὶ ἄλλα πολλὰ, καὶ ὅτι μείζονα δ'δαιμονίαν θέλει ἔχει, ἢ νὰ ὀρίσῃ καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα. αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς ἄλλοις ἐνεθυμήθη τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος, καὶ ὅτι δίκαιον εἶναι, αὐτὸς ὡς Ἀπόλλωνος ὅπως ἦτον τὰ Ἀχιλλέως, νὰ πηγήσῃ σφαιτίου πῶν ἀποίκων Τρωαδίων, καὶ οὕτως τὸν λόγον εἰς ἔργον ἔβαλε. Ταχύς γάρ ὢν, καὶ τόλμῳ μεγάλῳ ἔχων, ἐδέξατο βραδέως ἐφέρειν ἐφ' ὃ ἂν ἐβούλετο.

Εἰς τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ρκ' Ὀλυμπ. ἦλθε κατὰ τῶν Ρωμαίων ὁ Πύρρος, καὶ πρῶτος κατ' αὐτῶν ἀφίνει τὴν Ἐλέφαντας, ὅπως εἶχε λάβῃ εἰς τὸν πόλεμον, ὅπως ἔκαμμε μετὰ τὰ Δημητρίῃ τὰ Βασιλέως τῶν Μακεδόνων, τὴν ὁποῖαν ἰδόντες οἱ Ῥωμαῖοι, ἄκρως ἐφοβήθησαν, λογιώσαυτες, ὅτι θέλει εἶσαι τίποτε ἄλλα φαινόμενα παρὰ ζῶα. ἐπειδὴ καὶ ἄλλῳ φορὰν δεῦν τὰ εἶδαν, μετ' ὅλον ὅπως τὸ ὄνομα τὴν ἦκον. διότι πρὸ τῆς νὰ πηγήσῃ οἱ Μακεδόνες μετὰ τὸ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν, εἰδὲς τῶν Εὐρωπαϊῶν εἶδε τὰ τοιαῦτα ζῶα, πλὴν τῶν Ἰνδῶν καὶ Λιβύων. τελευταῖον, καὶ ἄλλας πολλὰς πολέμους ποιήσας μετ' ἄλλας, φονδύεται εἰς τὰ Ἄργος τῆς Πελοποννήσου, πληγαθεὶς ὑπὸ μίας Γυναικὸς μετ' ἓνα κεραμίδι εἰς τὴν κεφαλὴν, τὴν ὁποῖαν Γυναικὰ οἱ Ἀργεῖοι λέγουσι νὰ ἦτον ἡ Δήμητρα Θεὰ, ὁμοιωθεῖσα εἰς χῆμα Γυναικός. καὶ κατὰ τὸ δεῦν ἐπαρήλλαξε τῶν Αἰακιδῶν Προπατόρων τε, ὡσανὺ ὅπως ὁ Ἀχιλλεύς ἐφονδύθη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τὸ Πειάμην, καὶ τὸ Ἀπόλλωνος, ὁ Πύρρος ὁ υἱὸς τῆς Ἀχιλλέως εἰς τὴν Δελφὴν ὑπὸ τὸ Ὄρεα προσαχθείτος ὑπὸ τῆς Πυθίας, καὶ τελευταῖος ἔτετος ὁ Πύρρος εἰς τὸ Ἄργος ὑπὸ τῆς Θεᾶς Δήμητρος.

Ἐτετος ὁ Πύρρος κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς προσώπου ἐπαράσκει τὸ Βασιλικὸν ἀξίωμα φοβερόν, δεῦν εἶχε τὴν ὀδόντας

χω-

χωρισμένους, ὡσαύτῃ οἱ λοιποὶ πόν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν μόνον συνεχές ὄσεν, τῶ ὁποῖα μὲ γραμμαῖς ἐχαρακτηρίζοντο οἱ ὀδόντες. τὸ μέγα δάκτυλον τῆ δεξιᾶτου ποδός εἶχε κάποια θαυμασίαν δυνάμιν, δι' ἣ ἰατροὺς τῆς Σπληνιασμοσύνης καὶ τῆτον τὸν τρόπον τῆς ἐξάπλων ἐπίτας, καὶ μὲ αὐτὸν τὸν δάκτυλόν τε τῆς ἐθλιβε τὸν Σπλήνα, θυσιαζώντας ὁμᾶ καὶ λευκὸν Ἀλεκτρυόνα. καὶ ὁσὺ ἦτο καθεὶς ἕτε πόνης, ἕτε ἀδοξος, ὅπῃ νὰ μὴ ἀπελάμβανεν ἄπο τῆ Πύρρε ταύτης τῆς θεραπείας, καὶ ὁ μισθός τε ἦτον ὁ ἀλεκτρυῶν, ὅπῃ ἐσφαζε χαριέστατος εἰς αὐτὸν, καὶ ἕτετον τὸν δάκτυλον λέγασσι μετὰ τὴν τελευτῆν, ὁλοτελῶς ἢ φωτιά, ὅταν τῆ ἐκαφαν τὸ σῶμα, νὰ μὴ τὸ ἐγγίξεν. ἐσάθη περιφημὸς καὶ ἐφάμιλλος μὲ τὸν Ἀλέξανδρον, ἢ καὶ μὲ τὸν Ἡρακλῆ εἰς τὰς πράξεις, καὶ Ἡρώας, ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῆ στρατιωτῶν τε Ἀέτος, καὶ αὐτὸς ἀπεκείνετο. Τί γὰρ ἔ μέλλω, τοῖς ὑμετέροις ὅπλοις ὡς περ ὠκυπτέροις αἰρόμενος; γράφει τὸν βίον αὐτῆ ὁ Πλάταρχος, καὶ ἄλλοι.

Καὶ καθὼς ἄρχισε τὸ Βασίλειον τῆς Ἡπέρας ἀπὸ τῆ Πύρρε τῆ Γιῶ τῆ Ἀχιλλέως, ἐτζί ἐτελείωσεν εἰς τὸν Πύρρον τὸν Γιόν τῆ Αἰακίδε. διὸ μετὰ τὴν τελευτῆν αὐτῆ, ὁσὺ ἐσάθησαν ἄλλοι Βασιλεῖς τῆς Ἡπέρας ὀνομαστοί. μάλιστ' ἔ παρελθόντος τῆ μεταξύ χρόνου, ἐγένεν ἡ πικροτέλης καταστροφὴ τῆς Ἡπέρας ὑπὸ Παύλε Αἰμιλίε τῆ Ἀρχιστρατήγε τῆς Ῥωμαίων. ὅτι καθὼς οἱ Ἡπειρώται μετὰ τῆ Πύρρε, ἠρώται ἡ ἄλλων Ἑλλήνων, ἐπῆγαν κατὰ τῆς Ῥωμαίων, ἐτζί καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἠρότερον ἦλθαν καὶ Ἡπειρωτῶν, εἶτα καὶ καὶ τῆς λοιπῶν Ἑλλήνων, καὶ μετὰ ταῦτα ἐσάθη ὁ Παῦλος Αἰμίλιος Ὑπατος ἐκ τῆς Ῥώμης ἐναντίον τῆ Περσέως τῆ νόθε Γιῶ τῆ Φιλίππε τῆ Βασιλέως τῆς Μακεδόνων, τὸν ὁποῖον πολεμήσας ἐνίκησεν ὁλοτελῶς. Μετὰ ταῦτῃ τὴν νίκην ἐπῆγαν ὁ Παῦλος Αἰμίλιος εἰς τὴν Ἑλλάδα, θεωρίας χάριν, εἶτα ἦλθεν εἰς τὴν Ἡπειρον, ἐσώντας καὶ νὰ εἶχε δόγμα τῆς Συγκλήτου,

ὅτι

E. P. K. 2006

ὅτι ὅλας τὰς Στρατιώτας αὐτῆ, νὰ τὰς ὠφελήσῃ, καὶ νὰ τὰς πληθύνῃ ἀπὸ τῶν πόλεων τῆς Ἡπείρου. διὰ τὸτο χωρὶς νὰ ἠξέδραν οἱ Ἡπειρώται, κρᾶζει τὰς Προεσὺς αὐτῶν, καὶ τὰς προσάξει, τὴν ταύδε ἡμέραν νὰ τὰ φέρων ὅσον χρυσάφι καὶ ἀσήμι δεικνύεται εἰς τὰς Οἰκίας, καὶ εἰς τὰς Ναὺς αὐτῶν, καὶ εἰς καθ' ἓνα ἀπ' αὐτῶν τῶν Προεσῶν τῶν Ἡπειρωτῶν, οἱ ὅποιοι ὅλοι ἦσαν δέκα, ἔδωκε καὶ ἀπὸ ἓνα Ταξίαρχον μετὰ Στρατόματάχα διὰ φύλαξιν, τῶν ὁποίων Ταξιαρχῶν παρήγγειλε κρυφίως, τὴν ταύδε ἡμέραν νὰ κάμναι ὅλοι καταδρομὴν ἐν τῇ αὐτῇ χρόνῳ κατὰ τῶν πόλεων καὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἔτξιν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ ἡμέραν ἐδέλωσαν ἄνθρωπος χιλιάδας 150. καὶ πόλεις ἐπάρθισαν 70., καὶ ἀπὸ τὴν φθορὰν καὶ πανολεθρίαν ὅπως ἔκομον, ἔπεσαν τὸ καθ' ἓνα Στρατιώτη ἑνδεκα δραχμαί, μετὰ ταῦτα ἐπήγετο ὁ Αἰμίλιος εἰς τὸ Ὠκεῖον, καὶ κείθεν ἐπλόσαν εἰς Ἰταλίαν (Πολύβιος παρὰ τῶν Στράβωνι, καὶ ἄλλοι). Καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς καταστροφῆς, ἕως τῆς μοναρχίας τῆς Αὐγέστου Καίσαρος ἀπέρασαν ἔτη σχεδὸν 139., ὅποταν αὐτὸς ὁ Αὐγέστος Καίσαρ ἰδὼν τὰς πόλεις τῆς Ἀκαρνανίας καὶ Θεσπρωτίας, αἱ ὅποια ἦσαν ἐκλελυμέναι καὶ διαφθαρμέναι ὑπὸ τῶν συνεχῶν πολέμων τῶν Μακεδόνων καὶ τῶν Ῥωμαίων, τὰς ἐκατοίκησεν ὅλας εἰς τὴν Νικόπολιν τὴν παρ' αὐτῆ κτιθεῖσαν, Στραβ. Βιβλ. ἡ. „ Πάλαιρός τε καὶ Ἀλυζία, καὶ Ἄργος τὸ Ἀμφιλαχικόν, καὶ Ἀμβρακία, καὶ ἄλλαι πλείονες πῶν ἐγ'. Περιοκίδες γεγόνασιν, ἢ καὶ πᾶσαι τῆς Νικοπόλεως". καὶ ἔκτοτε ἔμεινον ἔρημοι πόσαι πόλεις τῆς Ἡπείρου ὡσαύτως ἔρημώθη καὶ ὑπὸ Γάτων, καὶ Γαλλοθραικῶν, ὁποίων ταυτῶν ἐδαφίσματα καὶ λείψανα διασπορεύονται.

6. Αἱ πόλεις τῆς Ἡπείρου ἦσαν εἰς μὲν τὴν Χαονίαν (ἢ ὅποια Χώρα, ἢτοι ἡ συμπερατέρα Ἐπαρχία λέγεται κοινῶς πῶρα Δέλβινον, καὶ Χειμάρρα) τὴν κληθεῖσαν ἀπὸ Χάονος γίῃ τῆ Περάμει, ὁ ὁποῖος ἔσωντας καὶ νὰ εὐχρησθε

μὲ μὲ τὸν Ἀδελφόν τε τὸν Ἑλενος εἰς τὸ κυνήγιον, ὕπε-
 ρον ἀφ' ἑκατοίκησαν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος εἰς
 ἐπὶ τὸν τὸπον, ἐφονεύθη ὑπ' αὐτῆ Ἑλένα τῆ Ἀδελ-
 φῆ τε καὶ ἀγνοίᾳ. λαβὼν ἔν ὃ Ἑλενος ἀκρᾶ λύπην διὰ
 τὸν ἀκρίσιον φόνον, ὠνόμασε τὸν τόπον ἐκεῖνον, πρὸς ὀλί-
 γην αὐτῆ παραμυθίαν, Χαονίαν. ἀπ' αὐτῆς τῆς Χαονίας
 ἐκλήθησαν καὶ οἱ Οἰκουῦτες Χάονες, Χαόνειοι, Χαονίται,
 Χαονικοί, Χαόνιοι, καὶ τὸ θυλικὸν Χαονίς. οἱ Χάονες,
 κατὰ τὸν Θεόπομπον, παρὰ τῆ Σράβῃ, ἐσάθησαν οἱ ἐν
 δευτέρῳ τῶν δεκατεσσάρων ἔθνων τῆς Ἡπείρου, καὶ μετὰ
 ταῦτα οἱ Μολοττοί, μετὰ τὸ νὰ ἐκυρίωσαν ἀπάσης τῆς Ἡ-
 πείρου, καὶ μετὰ τὸ νὰ ἦτον εἰς τὸν τόπον αὐτῶν τὸν ἐν Δωδά-
 ρῃ Μαντεῖον. εἰς τὴν Χαονίαν ἐκατοίκει πάλαι τὸ ἔθνος
 ὃπερ ἐκαλεῖτο Συλίονες. δεισκόμενοι καὶ Νομίσματα, τῶν
 ὁποίων αἱ ἐγγραφαὶ λέγουσι, Χαονιτῶν. οἱ ὄροι αὐτῆς
 τῆς Ἐπαρχίας εἶναι πρὸς μὲν τὸ ἀνατολικὸν μέρος ἡ Με-
 λασσία, πρὸς μεσημβρίαν ἡ Θεσπρωτία, πρὸς δυσμὰς τὸ
 Ἴόνιον Πέλαγος, καὶ πρὸς βορρᾶν ἔχει τὸν Κέλυδνον πο-
 ταμὸν. Πόλεις λοιπὸν ταύτης τὸ πάλαι ἦσαν, Ὠρικὸν ἦ-
 τις καὶ Ὠρικός καὶ Ὠρικὸν ἐλέγετο, πόλις Παραθαλασ-
 σία, κτίσμα τῶν Κόλχων. ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη καὶ ἡ Ἐ-
 παρχία Ὠρικία, καὶ ὁ λιμὴν Ὠρικός, καὶ Ὠρικία Τε-
 ρέβυνθος· λέγεται κοινῶς τῶρα καὶ τὸν Νίχρον, Ὀρχα-
 πλησίον ἐπέτε τῆ Κόλπῃ, ἢ τῆς πόλεως ἦτον ὁ τάφος τῆ
 Κάδμου, καὶ τῆς Γυναικὸς τῆ Ἀρμονίης, ὀνομασθὲς εἰς τὰς
 Ποιητὰς· διὰ τὸν ὁποῖον λέγει ὁ Περικλητής.

„ Καῖνον δ' αὖ περὶ Κόλπον ἴδοις Ἐρκυδέα Τύμβον·

„ Τύμβον δ' ὄν Ἀρμονίης Καδμοίο τε φῆμις εὐίαται.

„ Κεῖθε γὰρ εἰς ὀφίων σκολιὸν γένος ἠλλάξαντο.

Λέγουσιν ὅτι εἰς τὸ γῆρας τῶν ἠλθεσιν ἐκεῖ ὁ Κάδμος, καὶ
 ἡ γυναῖκά τε Ἀρμονίη ἐκ τῶν Θεβῶν, καὶ μετεβλήθησαν
 εἰς γένος σκολιὸν Ὀφίων, ταυτὸν εἶπεν, ἔγιναν Φίδια,
 ὡσανὸς ὅπερ δεισκόμενος ὁ Κάδμος εἰς τὰς Θεβας, ἐφά-

ἔδωκε τὸν Δράκοντα τῷ Ἀρέως τὸν φύλακα τῆς Κρήνης Δίρκης, καὶ τὰ ἔξῃς. Ὀμῦθος, δεὸ φανερώνας ἄλλο, εἰμὴ ὅτι ἔλθόντες ἔτοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς ἔτετον τὸν τόπον, μετέβαλον ἐκεῖνα τὰ καλά ἦδη, ὅπῃ εἶχαν, καὶ Ἑλληνικῶς χρῆσοῦθειαν, καὶ μετέπεσον εἰς διασραμμένα καὶ σχολια ἦδη, καὶ οἷον ὀφιώδη καὶ βάρβαρα, τὸ ἐναγτίον παθόντες τοῦ Κέκροπος, ὅπου ἄπο ἔφεως ἔγινεν ἄνθρωπος, ὡς σαὺ ὅπου ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἔλθων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφίνωνται τὰ βάρβαρα ἦδη τῆς Αἰγύπτου, καὶ δεχόμενος τὴν Ἑλληνικῶς ἔπεικειαν, ἔγινεν ἄνθρωπος. Εἶναι λοιπὸν ἐπίσης ὁ τάφος δύο Πέτραι ἀντικείμεναι καὶ πλησίον, αἱ ὁποῖαι πολλάκις ἐσίοντο, καὶ ἐκτύπα μία τὴν ἄλλην, τὸ ὁποῖον ἦτον σημεῖον εἰς τὰς Ἐντοπίαις, δυσυχίας καὶ πολέμων. Τίος τὸ Κάδμου καὶ Ἀρμονίης ἦτον ὁ Ἴλλυειός, ἀπὸ τῶ ὁποῖα ἐκλήθησαν οἱ Ἴλλυεοὶ καὶ τὸ Ἴλλυικόν. Πάγορμος Διμῶν, κοινῶς Πάγορμος, δεισκομένος κατὰ τὸν Στράβωνα ἐν μέσοις τοῖς Κεραυνίοις Ὀρεσιν. ἐκλήθη Πάγορμος, μετὰ τὸ νὰ εἶναι ἐπιτήδειος νὰ ἴσεται εἰς αὐτὸν κάθε ξύλον. Ὀγχισμος Διμῶν, λέγεται πῶρα κατὰ τινας τὸ Σοποτὸ, καὶ παρ' ἄλλων οἱ Ἅγιοι Σαραῖτα, ἢ Ὀρκινο, 12. μίλια ἀφισάμενον πρὸς βορῆαν τῶν Κορφῶν. Κασσιόπη, Διμῶν καὶ πόλις ποτὲ Παραθαλασσία, ἀντικρὺ τῆς Κασσιόπης τῶν Κορφῶν.

7. Πρὸ τῶ νὰ εἰπῶμεν διὰ τὰς Μεσογείας πόλεις αὐτῆς, εἶναι χρεῖα νὰ εἰπῶμεν περὶ τῆς Χώρας τῶν Μολοσσῶν, ὡσαύτ' ὅπῃ πολλάκις λαμβάνεται ἢ μία ἀπὸ τῆς ἄλλης. Διαδέχεται τὴν Χαονίαν πρὸς τὰ Ἀνατολικώτερα καὶ Βορειότερα μέρη ἢ Μολοσσία, τὴν ὀνομασίαν λαβῆσα ἄπο τῆ Μολοσσῆ τῆ Γιῆ τῆ Πύρρῆ τῆ Ἀχιλλέως, καὶ τῆς Ἀνδρομάχης, τῆ βασιλεύσαντος ἐκεῖ. αὐτὴ ἢ Μολοσσία λέγεται καὶ Φαονία, καὶ κοινῶς πῶρα ἢ Ἐπαρχία τῆς Δρυιούπολεως, κατὰ τὸν τίτλον τῆ Ἐπισκόπου αὐτῆς, ἢ τῆ Ἀργυροκάστρου. ἢ Δρυῖς ἦτον πόλις τῆς Ἠπειροῦ, κληθεῖ-

σα

στα ὑπο' τῆς Παρθένου Δρυόπης τῆς Οἰχαλίας, τὴν ὁποίαν ἤρπαξεν ὁ Ἀπόλλων, τῆς τελευταῖον μεταβληθείσης εἰς Δρῦν. οἱ Κάτοικοι αὐτῆς τῆς πόλεως, καὶ οἱ περὶ αὐτὴν, ἐκαλεῖτο Δρυόπες, Στράβ βιβλ. 8. καὶ 13. Πλίνιος δ' ἐν ἀρχῇ. λέγεται κοινῶς Δρυινέπολις, καὶ τοι Ἐρείπειον, με' θρόνον Ἐπισκόπου ὑπο' τὸν Ἰωαννίνων Μητροπολίτην ὑποτελέντος.

Οἱ Μολοασοὶ ἦσαν τὸ πάλαι περίφημοι. αὐτοὶ ἐκλεῖψαν τὸ ἱερόν τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ τὸν χρυσὸν σέφανον τοῦ Ξοῦρου, τελέσαντες αὐτ' αὐτῆ θυσίαν, καὶ με' ὄλον ὁποῦ εἰ Κεφαλληνίται αὐτ' αὐτῆ εἶδον ἄλλον χρυσὸν σέφανον, ἢ Ἀρτεμις ὅμως δεῦν τὸν εἰδέχθη, ἀλλ' ἀρέθηχαμαὶ κείμενος, (Ἡρακλ. περὶ Πολ.). Βασιλεὺς ὀνομαστὴς ἐσάθη ταύτης καὶ ὁ Ἀείσβας, ὁ ὁποῖος ποιήσας τὴν προξενίαν τῆς Θυγατρὸς τῆ Νεοπτολέμα τῆς Ὀλυμπιάδος μετὰ τῆ Φιλίππου τῆ βασιλέως τῆ Μακεδόνων, ὡς Ἐπίτροπος ὅπως ἦτον τῆς Κόρης, καὶ λογιάσας ν' αὐξήσῃ τὸ Βασίλειόν τε διὰ τῆ Φιλίππου, αὐτὸς ἐπαθε τὸ ἐναντίον, ἐξωριθεὶς ὑπ' αὐτῆ (Κεῖντ. Κ.) ὡσαύτως καὶ ὁ Σάρκας ὁ Βασιλεὺς τῆ Μολοασῶν ὑσερον ὑπο' πολλὰς καὶ ἀξίας ἐργασίας ἐξωρίθη τῆς αὐτῆ Βασιλείας ὑπο' τῆ Φιλίππου, καὶ ἀπέθανε γέροντας εἰς τὴν ἐξορίαν. Ἐξαιρετοὶ καὶ ὀνομαστοὶ εἶναι οἱ κυῖες τῆς Μολοασίας, τῆς ὁποῖους θέλκων οἱ Ποιηταὶ νὰ κατὰγονται ὑπο' ἐκείνη τῆ χαλκῆ κυρὸς, τὸν ὁποῖον ἐχάλκωσεν ὁ Ἡφαιστος, καὶ τὸν ἐχάρισε τῆ Διὸς, καὶ ὁ Ζεὺς τῆς Εὐρώπης, καὶ ἡ Εὐρώπη τῆ Πρόκειδος, καὶ ὁ Πρόκεις τῆ Κεφάλου. (Πολυδ. βιβλ. 6. κεφ. 6.) ὁμοίως δ' εἴσκεται ὡσαύτως τοῖς Ποιηταῖς καὶ Πῶς Μολοασὸς με' τρεῖς μακρὰς μετρήμενος, οἷον Αἰνείας, ἔπω κληθεὶς, ἢ τοι ὑπο' τῆ πηδῆματος τῆ τύπε, ἢ ὅτι με' τέτοιον μέτρον ἐμέτρων τὰς ὠδὰς τῆ Διὸς, τὰς εἰς μνήμην τῆ Μολοασῆ, καὶ τὰ λοιπά.

8. Μετόγειοι πόλεις τῶν τῆ Ἐπαρχιῶν ἦσαν, ἀρχαία.

χαιοτάτη ἢ Δωδώνη, καὶ τὸ πάλαι διάσημος, μάλλον τῆς Χαονίας, ἢ τῆς Μολοσίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τῶ Δουκαλίωναος μετὰ τὸν Κατακλυσμόν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐστυμιαθροίσθησαν ὅσοι ἐσώθησαν ἐκ τῶ Κατακλυμοῦ. ἐκλήθη Δωδώνη, ἢ ὑπὸ τῆς Ὠκεινίδος Νύμφης Δωδώνης, ἢ ὑπὸ τῆς Δωδώνης τῆς Θυγατρὸς τῶ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, ἢ καὶ ὑπὸ τῶ Δωδωνοῦ ποτ. ἐλέγετο ἀκόμη καὶ Δωδών.

Λέγουσιν, ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν Δωδώνην, πρῶτος ἀπάντων ὁ Πελασγὸς ἐδίδαξε τὰς ἀνθρώπους, νὰ τρέφονται μὲ βαλάνι, ἔσωντας καὶ πρότερον ἢ τροφή αὐτῶ ἦτον ρίζαις καὶ χέρτα ἀλώφελῃ, διὰ νὰ μὴν εἰπῶ θανατηφόρα ὄθον εἰώθασιν λέγειν, „ Ἀντὶ βαλάνων, Δωδώνην.” καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὸς ἐδίδαξε, νὰ σκεπάζονται μὲ δέρματα ζώων διὰ νὰ ζεσταίνονται. οἱ Κάπτικοι ταύτης τῆς πόλεως ἐνομιζόντο Ἴεροί, καὶ διὰ τῆτο εἶδος ἡξία ἐπιφέρειν πόλεμον εἰς Ἰερεῖς ὅπως ἦσαν, καὶ τὸν Ξενοφῶντα βιβλ. α. καὶ ὡς τοιαῦτοι ἐδέχοντο πρῶτοι ὑπὸ πάντων τῶ Ἑλλήνων τὰ ἱερὰ κειμήλια, τὰ ὁποῖα ἐπέμποντο ὑπὸ τῶ Ἰπερβορείων ἐν καλῆμῃ πυρὸς δεδεμμένα ὑσερον δὲ λαβόντες χρησμὰς ὑπὸ τῶ Δωδωναῖα Μαντεῖα, εἰπόντος αὐτοῖς.

- „ Στείλτε μαιόμενοι Σικελῶν Σατορνίου Αἴαν.
- „ Ἦδ' Ἀβοριγινέων κοτύλιον, ἢ νῆσος ὀχεῖται.
- „ Οἷς ἀναμιχθότες δεκάτιον ἐκπέμψετε Φοῖβον.
- „ Καὶ κεφαλὰς Κρονίδην, καὶ Πατὲρ πέμπετε φῶτα.

ὑπῆγαν εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Πλησίον ταύτης δέσκετο τὸ ἀρχαιότατον πάντων τῶ Ἑλληνικῶν χρηστηρίων καὶ μαντείων, τὸ Δωδωναῖον Μαντεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦλθον οἱ Πελασγοί. καὶ ἠρώτου, ἀνὰ πρῶτην νὰ λάβωσιν καὶ αὐτοὶ ἐκεῖνα τὰ ὀνόματα τῶ Θεῶν, τὰ ὁποῖα ἔφερον ἐκ τῶ Βαρβάρων. διότι πρῶτον ἐθυσίαζον οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰς Θεάς, ἀλλὰ τινὸς ἐκωνυμίας αὐτῶ, καὶ ἀφ' ἧ τὰς εἶπον ἐπέτο τὸ Μαντεῖον νὰ λέγουσιν εἰς τὰς Θεσίας τὰ ὀνόματα τῶ Θεῶν ἐκεῖνα ὅσα ἦκυσαν, ἀρχη-

σαν να ἐπικαλέσκει τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τὸν Ἀπόλλωνα; τὸν Διόνυσον, καὶ τὰ ἑξῆς, (καὶ Ἡρόδ.). πρῶτον αἱ Δωδωνίδες Ἱερεῖαι, τὰς ὁποίας καὶ Μελαίνας, ἢτοι μαύρας Περισεράς ἐκάλεον, εἶπαν τὰ ὀνόματα τῶ Θεῶν. οἱ Ἐφοροὶ τῶ Μαντεῖος ἔλεγον, ὅτι ἀληθῶς καὶ πραγματικῶς ἦσαν αὐταὶ μαύραι περισεραί, ἐξελθῆσαι τῶ Θεβῶν τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἢ μία αὐτῶν ὑπῆγεν εἰς τὴν Λιβύην, ἢ δὲ ἕτερα ἦλθον εἰς ἐπὶ τὸν τόπον, καθίσασα ἐπὶ Δρυὸς (ὡσαν ὅπως εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ἦτον μέγας Δρυμὸς Δρυῶν καὶ Φηγῶν) καὶ ἰδῆσα τινὰς τῶν Θεσπρωτῶν, ἐλάλησεν εἰς αὐτὰς μὲ ἀνθρωπίνῳ φωνῷ, λέγασα, ὅτι πρέπει ἔδω να κτίσεν τῶ Διὸς Μαντεῖον. ὅθεν καὶ αὐτοὶ ἔκτισαν τὸ Μαντεῖον, λογιῶσαντες να εἶναι ἢ φωνὴ ἔκ τινος θείας αἰτίας· καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν Θεσπρωτῶν Κτιτόρων ἐκλήθη ἢ Δωδώνη ὑπὸ τῶν Ποιητῶν, Θεσπρωτὶς· οἱ δὲ Ἱερεῖς τοῦ Θεβαίου Διὸς ἔλεγον αὐτὰς, Γυναῖκες να ἦσαν, καὶ ὅχι περισεραὶ μέλαιναί· ὅτι ἐκ τῶν Θεβῶν τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἐξῆλθον, καὶ ἢ μία αὐτῶν ἐπωλήθη εἰς τὴν Λιβύην, καὶ ἢ ἄλλη εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ αὕτη ἐκαλεῖτο Πελασγία, δευτέρα πρῶτον τοὺς Θεσπρωτὰς, εἶτα κτίσασα Ἱερὸν τῶ Διὸς ὑποκάτω εἰς μίαν Φηγὸν, παρόμοιον μὲ ἐκεῖνο ὅπως ἦτον εἰς τὰς Θήβας. Περισεραὶ ἐκαλέοντο, μὲ τὸ να ἦσαν Βάρβαροι, καὶ ἐφαίνοντο εἰς αὐτὰς να λαλῆν ὅμοια μὲ τὰ Πελλία, καὶ μετὰ πολὺν καιρὸν ἢ Πελειὰς ἐλάλησε μὲ ἀνθρωπίνῳ φωνῷ, ὡσαν ὅπως ἐγνώρισαν ἐκεῖνα, ὅπως ἔλεγε, καὶ ἀκόμη οἱ παλαιοὶ Θεσπρωτοὶ καὶ οἱ Μολοττοὶ ἐκάλεον τὰς Γραίας, Πελίας, καὶ τὰς Γέροντας, Πελίης. ὅθεν καὶ αὐταὶ Πελειάδες να μὴ ἦσαν, ἀλλὰ γράϊαι Γυναῖκες. Ἐλεγον αὐτὸ τὸ Μαντεῖον πρότερον τρεῖς ἀνδρες, ὑπερον δὲ τρεῖς γράϊαι γυναῖκες, καὶ πρότερον δέεισκειτο εἰς τὴν Σκότσαν πόλιν τῆς Θεσσαλίας, ὑπερον κατὰ τὸν χρησμὸν τῶ Ἀπόλλωνος ἐφέρθη εἰς τὴν Δωδώνην, ὑποκάτω τῶ Τομάρι Ὀρους, ὑπὸ τῶ ὁποίῳ ἐκλήθη

ἀήθησαν οἱ τῷ Διὸς Ὑποφῆται, Τόμυροι, οἷον Ἀνιπτό-
 ποδες, καὶ χαμαιεῦναι Τόμυροι (Στράβ.)· ἐγύοντο δὲ αἱ
 Μαντεῖαι ὄχι διὰ λόγων, ἀλλὰ διὰ συμβόλων, παρομοίως
 μὲ τὸ ἐν τῇ Διβύῃ Ἀμμωνιακόν, ὡς ἐκ τῆς πτήσεως τῶν
 πτεριτέρων, ἔλεγον τὰς Μαντείας αἱ Ἰέρειαι. Ἐπαύω τέτα
 τὰ Ἰερεῖς ἦτον Χαλκεῖον, καὶ αὐτῷ τῷ Χαλκεῖε ἴσατο ὁ Ἀδελιάς
 τῷ Διὸς, κρατῶν μάλιστα χαλκῆν τετράπλην ἀλυσιδωτῆν, ἐκ
 τῆς ὁποίας ἐκρέμοντο Ἀσράγαλοι· μὲ αὐτῷ ἐβάρει τὸ
 Χαλκεῖον, πνέοντος τινός τῶν Ἀνέμων, καὶ τόνον μακρὸν ἦ-
 χον ἐπέλει ὁ κτύπος, ὡς ὁ αὐθρωπος ἐδύνατο νὰ μετρήσῃ
 ὑπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς μέχρι τῆς λήξεως, αἰθροῦς τετρακο-
 σίας· ἀπ' αὐτῆς ἐκράτησε παροιμία ἐπὶ τῶν πολυλόγων,
 Δωδωναῖον Χαλκεῖον, καὶ: Κερκυραίων Μά-
 σιξ, ὡς αὐτὸν τὸν Ἀδελιάντα τὸν ἀφιέρωσαν οἱ Κερ-
 κυραῖοι· εἰς αὐτὸ τὸ Μαντεῖον ἦλθεν ὁ Αἰνεῖας μετὰ τινῶν
 Τρωαδῶν, νὰ λάβωσι χρησμόν, πᾶ ἔχουσι νὰ κατοικήσεν,
 ὅπως εὖρων τὸν Ἐλευθὸν τὸν Υἱὸν τῷ Πειάμει, ἐχάρη καὶ
 ἀφιέρωσε πολλὰ καὶ μεγάλα ἀνάθηματά, ἀνάμεσα εἰς τὰ
 ὁποῖα ἦσαν καὶ ἐκεῖνα τὰ περίφημα χάλκινα πατήρια·
 πλησίον τῶν Δωδωναίων ἦσαν οἱ Σελδοί, οἱ τινὲς καὶ δίχα
 τῷ Σ. Ἐλλοὶ λέγονται, καὶ τὸ „ Ἀμφὶ δὲ Σελδοῖσι ναῖε-
 σιν Ὑποφῆται“, ὁμοίως πλησιόχωροι μὲ τῆς εἶναι καὶ
 οἱ Ἐλλοπέες, τῶν ὁποίων ἡ Χώρα, ἦτοι ὁ τόπος, Ἐλλο-
 πία καλεῖται, καὶ κοινῶς Λοπεσία, καὶ Λοπεσοί· εἰς αὐ-
 τὸ τὸ Μαντεῖον ἦτον καὶ ἐκεῖνη ἡ θαυμασία καὶ ὀνομαστὴ Πη-
 γὴ τῷ Δωδωναίῳ Διὸς, ἡ ὁποία εἶχε ἰδιότητα, ὅτι αἱ
 ἀνάμμινα λαμπάδες, ὅπως ἐβάλλοντο μέσα εἰς αὐτῷ νὰ
 εβύνωνται, καὶ ὑσέρου ἢ ἀνάπτουσι μοναχαίτες. Φοινίκη,
 πόλις τὸ πάλαι εὐδοξός, πανυῶ ὀλοτελῶς ἠδαφισμένη,
 πλησίον τῷ Δελβίνῳ εὐεισκομένη. Ἀντιγόρεια, λέγεται
 πανυῶ Ἀργυρόκαστρον, κτιθεῖσα ὑπὸ τῷ Ἀντιγόρου, καὶ
 σώζεται. Πασαρων Χώρα τῆς Μολοττίδος, εἰς αὐτῷ
 ἐσωκλήθισον οἱ Βασιλεῖς τῆς Ἡπείρου καὶ τὸ πλῆθος ὄλον
 νὰ

νὰ πάντων θυσίας εἰς τὸν Ἄρειον Δία, καὶ νὰ ὀρκοτομῶν, οἱ μὲν Βασιλεῖς λέγοντες, ὅτι ἔχεν νὰ βασιλεύῃ, καθὼς θέλωσιν οἱ νόμοι· τὸ δὲ πλῆθος ἔλεγον, ὅτι νὰ φυλάττουσι τὴν Βασιλείαν ὁμοίως, καθὼς προσάξουσιν οἱ νόμοι. Βαϊάκη, πόλις τὸ πάλαι τῆς Χαονίας. Ἐκατόμπεδον, κοινῶς Σοποτὸν, κατὰ τὸν Σοφριανόν, τὸ ὅποιον τινὲς οἴονται, νὰ λέγεται καὶ Κεσεῖνη. πλησίον ταῦτα τίθεται ἡ Μαιανδεῖα, κοινῶς Ἀλανδριανὰ. Ὀμφάλιον, Ἐλαιῆς, ἡ Δόκηνα, καὶ εἴτις ἄλλη, αἵτινες ὁλοτελῶς εἶναι κρημνισμέαι. Ὀιομασὰ Χωρία, ἡ μᾶλλον Κῶμαι εἶναι τῶρα Δέλβιον, Νίβιτζα, Λυκερσοί, Χειμάρρα. λέγουσι τινὲς νὰ εἶναι αὕτη, ἡ ὁποία ἐλέγετο τὸ πάλαι Ἐλυμα. Ἄγιοι Σαραῶτα, οἱ ὅποιοι τὸ πάλαι ἐλέγοντο Ὀγχιριος Διμῶν, καὶ Ὀγχιρισμος, καὶ Δρυμάδες.

9. Μετὰ τὴν Μολοσσίαν, καὶ Χαονίαν, ἔπονται οἷον εἰπεῖν, ἀπὸ μεσημβρίας ἡ Θεσπρωτία καὶ ἡ Ἀλμίνη, αἱ ὁποῖαι κοινῶς λέγονται τῶρα Παρακάλαμο, καὶ ὁ Ἐπίσκοπος αὐτῶν καλεῖται Βεθρωτὴ καὶ Γλυκέως. Ἐκλήθη Θεσπρωτία ὑπὸ τῆ Θεσπρωτῆ τῆ Λαοκρόντος. οἱ Θεσπρωτοὶ ἐλέγοντο καὶ Αἰγυσαῖοι ὑπὸ τινος Αἰγυσαίου Στρατηγῆ. πόλις τὸ πάλαι ὀνομασθῆ ἦτον τὸ Βεθρωτὸν, τῶρα Φρέειον ὑπ' ὀλίγων ἀνθρώπων κατοικημένον, καὶ μὲ τὸ αὐτὸ ὄνομα καλέμενον, ἐκλήθη ἔτις ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Ὁ Ἐλευος ὁ Υἱὸς τῆ Περίμε καὶ Ἐκάβης, ὄντας ἐξαιρετος εἰς τὴν Μαντείαν, προέγνω τὴν ἄλωσιν τῆς Τρωάδος ἐκ τῆς σιδηρεῖα λίθου, ὅθεν δείχνωντας εἰς τὰς Ἑλληνας τόπους ἀρμοδίως, διὰ τῶν ὁποίων ἦτον δυνατὸν νὰ τὴν πάρῃν, ἐφυλάχθη ὑπ' αὐτῶν, καὶ πλέωντας ἐκ τῆς Τρωάδος εἰς τὰ Δυτικὰ μέρη, ἔφθασεν εἰς τὴν Ἡπειρον· ὀργίζωντας λοιπὸν ἔξω νὰ θυσιάσῃ τὰ Ἀποβατήρια, ἔτυχεν νὰ θυσιαθῆ μία βοῦς, τὴν ὁποίαν κτυπήσας ἐκεῖνος ὅπῃ ἔσφατε τὰς βῆς, καὶ πληγωμένη αὕτη ἔφυγε, καὶ ἐκ τῆ φόβου ἐμβῆκεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ φέγγεσα δι' αὐτῆς, ἐξῆλθε

θου εἰς ἐξάτον τὸν τόπον, καὶ αὐτὴ ἐτελεύτησεν· ὁ δὲ Ἐλε-
 ρος μαντεύεται, καὶ κατὰ τὴν Μαντείαν, ἐκτίσεν ἐκεῖ αὐ-
 τὴν τὴν πόλιν. εἰς αὐτὴν εἶναι καὶ Κόλπος, Βεθρωτικός
 καλεόμενος, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσέρχεται ὁ Δαῖδων ποτ., κοι-
 νῶς λεγόμενος Πίσειζα, ἢ Παῦλα. ὁ Διμῶν ὅπερ εἶναι
 εἰς αὐτὸν, Ἀγχιόης λέγεται καὶ Πηλώδης, καὶ τὸν Σρά-
 βωνα λέγοντα. „Μετὰ δὲ Ὀγχιμον, Ποσειδίου ἄκρον καὶ
 Βεθρωτῶν, ἐπὶ τῷ σώματι τῶ καλεόμενος Πηλώδης Διμέ-
 τος, ἰδρυμένη ἐν τῷ χερσονησίζοντι.“ εἶχεν αὕτη ἡ
 πόλις καὶ ἐποίκας Ῥωμαίους. Ποσειδίου Ἄκρον, δέεισκε-
 ται ἀντικρὺ τῆς Κασσιόπης τῷ Κορφαῶν, ἴσως αὐτὸ εἶναι
 τὸ Κάβο Σέρπα. Πηλώδης Διμῶν, λέγεται νὰ εἶναι τὸ
 Πόρτο Παγασιά. εἶτα εἶναι ἡ Σαῖάδα, λεγομένη ὑπὸ
 τῷ Ἰταλῶν Βασίλει, ὅπου εἶναι ἡ Σκάλα. Πλησίον τῆς
 Σαῖάδας εἶναι αἱ Ἐκβολαὶ τῶ Ἀχέροντος ποτ. ἦτοι τοῦ
 Καλαμά. Περὶ αὐτὰς λέγεται νὰ κάμῃ Λίμνην, Ἀχερσι-
 σίαν λεγομένην, καὶ σμακρὰν ἀπέδω ἦτον Φρέμιον τῶν Τέρ-
 κων Τζανάκ Διμῶν λεγόμενον, ἐρημωθὲν πανυῶ. Ἐνδοῦ
 κατὰ τὸ Μεσόγειον τῆς Θεσσωτίας, ἦτον ἡ Πανδοσία,
 ἣτις πανυῶ Παλαιοβενετικῶς λέγεται, πόλις διάσημος, εἰς
 τὴν ὁποῖαν ἦτον ὁ Βασιλικὸς Θρόνος τῶ Πύργου. δι' αὐ-
 τὴν τὴν Πανδοσίαν, καὶ τὸν Ἀχέροντα ποταμὸν, ἐλογίασεν
 ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Μολοττός, τὸ Μαντεῖον, ὅπου τὸ εἶπε,
 „ Πανδοσίη Τρικόλωνα ποτὲ λαὸν ἐλέσεις“. καὶ ἀ-
 στατηθεὶς, ἐφθάρη εἰς τὴν Πανδοσίαν, καὶ τὸν Ἀχέροντα τῆς
 Ἰταλίας, ὡς εἴρηται. Βρυάριον πόλις τὸ πάλαι τῶν Θε-
 σσωτῶν. Πάλιν κατὰ τὸ παραθαλάσσιον, μετὰ τὴν Γκιμε-
 νίτζαν, εἶναι Διμῶν, ὅπερ καλεῖται κοινῶς Νίσα, εἶτα
 τὰ Σύβωτα Διμῶν, καὶ τρία Νησιῖδια ὀγγύς τῆς Στερεᾶς.
 ὠνομάθησαν Σύβωτα, μετὰ τὸ νὰ ἔχουσι καλὴν τροφὴν διὰ
 τὰς Χοίρας, ὡσανὶ καὶ Συβώτης δὲν λέγει ἄλλο, παρά Χοι-
 ροβοσκός. Παναός πόλις ποτὲ τῆς Θεσσωτίας. Τορύνη,
 ἢ καὶ Τορώνη, χωρίον καὶ πόλις, λέγεται πῶρα Παλαιὰ

πάργα. Πάργα, ἢ Ὑπαργος, κάστρον νέον καὶ σμικρὸν εἰς τὴν Ἀκροθαλασσίαν κτιθεῖν, καὶ φυλαττόμενον ὑπὸ τῶν Ἐντοπίων, ὑπὸ τῶν ἐπίσκεψιν τῆς Ἀριστοκρατίας τῶν Ἑνεπῶν (α)· λέγεται τινὲς αὐτὴν εἶναι ὁ Λιμὴν, ὅπερ ἐλέγετο Ἐλαία. αὐτὴ ταύτης εἰς τὴν σερραὶ εἶναι Μαργαίτη, πολίχνη, ἢ καὶ κομῆπολις, κατοικημένη ὑπὸ Τέρκων. Κάστρον τὸ Ἁγία Δουάτα, τὸ ὁποῖον καὶ Παραμυθία λέγεται, καὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων Ἀϊδωνά (β), ἢ ὁποῖα φρότερον Γλυκὺ ἐκαλεῖτο. Κάστρον αὐτῆς κατὰ τὴν Θάλασσαν, εἶναι τὸ Φανάει, εἰς τὸ σῶμα τοῦ Θυάμιος Ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος λέγεται τώρα Γλυκὺ, εἰσβάλλον εἰς τὴν Θάλασσαν πλησίον τοῦ Θυάμιος Ἀκρωτηρίου, τὸ ὁποῖον Ἀκρωτήριο, ὡς περὶ καὶ ὁ ποταμὸς χωρίζουσι τὴν Θεσσαρωτίαν τῆς Κεσενίας. Πλησίον ἐπιούτου τοῦ ποταμοῦ ἦτον ἡ Κεσεῖνη πόλις, τὴν ὁποῖαν ἐκτίσεν ὁ Κεσεῖνος ὁ Τίος τὸ Ἐλεῖν, ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη ὁ Κάδμος ποταμ. Κεσεῖνος· καὶ αὐτὸ Φανάει ἦτον ἡ Κεσεῖνη, ἀποκαθεῖ καὶ ὁ ποταμὸς τὸ Γλυκὺ νὰ εἶναι ὁ Κεσεῖνος. εἰς τὴν Παραθαλασσίαν Ἀκραν μεταξὺ εἰς τὸ Φανάει καὶ τὴν Πρέβεζαν, εἶναι Ρινιάσα, κάστρον πανυῖ ἔρημον, κα-

(α) Ταυτὴ ὁμοίως διοικεῖται δημοκρατικῶς ὑπὸ τῶν ἐπίσκεψιν ὡς Κωνσταντινουπόλεως, καθὼς καὶ ἡ Πρέβεζα, καὶ ἡ Βενιτζα. Πρὸς τὴν ἀνατολικὴν τῆς Πάργης κίεται τὸ Βυθὸν Συλῆ ὀνομαζόμενον ἐπὶ τῶν ὁσίων ἔκκεντα ἀρκετὰ χωρία (καὶ τις πόλις παλαιὰ Ἀσαρὸς καλεσμένη), διάσημον διὰ τῆς συνεχῆς πολέμου, τῆς ὁποῖας εἶχον οἱ ἑγκάσθικοι σάτων μὲ τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ἠπείρου· ἔπειτα οἱ νικηταὶ Σπαρτιάται, οἱ Συλιῶται δηλ. ἰσάδυσαν ἐλάττωροι ἔδιδον τῶν πατρῶων μὲ μεγάλον ἥρωισμὸν ἐναντίον τῶν καταδρομῶν αὐτῶν τῶν Ἡγεμόνων, μέχρι τῆς παραδόχου ἔπειτα, ἀλλὰ τέλος πάντων εὐνοχαρακτηριστικῶς ἀπὸ ζαοτροφίαν, ἔπειτα τῶν βίαιον ὀρμῶν τῶν ἰχθῶν, τῶν διαφοδοσίας γινόμενων, ἀφῆκαν τῶν πατρῶων αὐτῶν ἔκφυγον εἰς τὴν Πάργαν ἔπειτα εἰς τὰς νήσους τῆς Ἰονίου πελάγους. Οὗτοι ὀκακίσοι ἄνδρες ὄντες, ἔπειτα πρῶτος γυναικίς, ἀντιστοιχοῦσι εἰς πεσάραιοντες χιλιάδας Ἀλβανικῆς στρατιώματος ὡς τῆς Ἠπείρου Ἡγεμόνος.

(β) Μητρόπολις τῆς Τζαμίδων.

κατοικησύνου ὁμῶς εἰς τὸν καιρὸν τῆς Γεννητόρων μας, ἴσως αὕτη εἶναι ἡ Ἀλμῆνη πόλις, ἢ ἡ Ἐλατρία, αἱ ὁποῖαι ἦσαν πόλεις Παραθαλάσσιαι. ἀνάμεσα εἰς τὸ Φανάρι καὶ εἰς τὴν Πρέβεζαν εἶναι δύο Λιμένες, ὁ εἰς Κόμαρος κατὰ τὸν Στράβωνα λεγόμενος, ὃς τις κάμνει Ἰσθμὸν μετὰ τὴν Νικόπολιν, ἢτοι τὴν Παλαιοπρέβεζαν, ἢ μάλλον εἰπεῖν, μετὰ τὸν Ἀμβρακικὸν Κόλπον, τὸ ὁποῖου τὸ μῆκος εἶναι κατὰ τὸν Στράβωνα, σαδίων, 60. ἢτοι μιλίων 7. καὶ ἡμίσεως. (ἐθειάμβωσεν εἰς τὰ μέρη ταῦτα, κατὰ τὸ 1684. ἔτος, ὁ Μαυροκύνος ὁ τῆς Ἐνετῆς Ἀρχιστράτηγος) ὁ δὲ ἄλλος Λιμὴν εἶναι μεγαλιότερος. πλησίον τοῦ σώματος τοῦ Κόλπου, ἢ τῆς Πρέβεζας, καὶ πλησίον αὐτῆς τῆς Λιμνῶν εἰσίσκονται ἐν τῇ Θαλάσσει αἱ Φαρσάλιαι Πέτραι. Πρέβεζα, Κάστρον νέον κτισθὲν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐν ἔτει 1495., εἶτα πάλιν τελειωθεὶ ὑπ' αὐτῶν, ἐν ἔτει 1530. σχεδόν, ἀντικρὺ τῆς Ἀκτίος Ἀκρωτείας, ἠλθεον εἰς τὴν εἰσίστιαν τῶν Οὐανετῶν, ἐν ἔτει 1684., καὶ ὑπ' αὐτῶν κατὰφίδθη ἐν ἔτει 1701. μετὰ τὴν σωθῆκας ὅπως ἔκαμον. Ἀπ' αὐτῶν ἀρχεται ὁ Ἀμβρακικὸς Κόλπος, ὁ δὲ Πορθμὸς, ὁ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἀκτίος, εἶναι σαδίων πεσάρων. τριγύρω εἰς αὐτὸν τὸν Κόλπον κατοικῶσι πρὸς βορρᾶν Ἀμφίλοχοι, ἢτοι Ἀρπνοὶ πρὸς Ἀνατολὰς Ἀκαρνάνες, τισὶ Βαλκτικοὶ, Ἐρομερίται, καὶ Βονιτζάνοι. πρὸς Νότον εἶναι ἡ Λαυκάς, καὶ πρὸς δυσμὰς ἀποπερματίζεται ἡ Κεσεμλία, ἢ Θεσπρωτία, κατὰ τὸ ὁποῖον μέρος ἐκτίθη ὑπὸ Αὐγύστου Καίσαρος, μετὰ τὴν περίφημον νίκην, ὅπως ἐγένη ὑπ' αὐτῆς, κατὰ τὴν Μάρκην Ἀντωνίαν καὶ τῆς Κλεοπάτρας, εἰς μνήμην αἰώνιον ἡ Νικόπολις, κληθεῖσα ἔτις ἀπὸ τῆς ἀποτελέσματος, ὡσανὺν εἴπῃς, πόλις τῆς νίκης, τῆς γεγονυίας ἐν ἔτει τῆς αὐτῆς Βασιλείας 18. εἰς τὴν ὁποῖαν ἐκαταίκησε τὴν ἀνθρώπων τῶν ἄλλων πόλεων τῆς Ἠπειροῦ, καὶ τὴν ἐκόσμησε μετὰ μεγαλοπρεπῆ καὶ θαυμάσια ἔργα. εἰς τὸ Προάσειον αὐτῆς

κατεσκέασε Τέμεϊος, ἢτοι Βωμόν ἀξίον θεωρίας, ὁμοίως
 καὶ σάδιον, καὶ γυμνάσια, περὶ αὐτὴν ἦτον καὶ Ἄλσος, ἔχον
 ἓνα Λόφον, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀφισρωμένος εἰς τὴν Ἀπόλλω-
 να. ἔσπεσε μέσα εἰς τὴν Νικόπολιν ὁ αὐτὸς Σεβασὸς καὶ
 Στήλας Χαλκᾶς Ἄνθρωπος καὶ ὄνομα. διότι λέγουσιν ἐκεί-
 νων τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγένετο ἡ Ναυμαχία καὶ
 ἡ Νίκη, ἐσυνήντησαν ὁ Αὐγετος τὸ παχὺ ἓνα ἄνθρωπον
 μὲ ἓνα ὄνομα, καὶ τὸν ἐρώτησε πῶς ὀνομάζεται; αὐτὸς δὲ
 τῷ ἀπεκρίθη, ἐμένα καλεῖται Εὐτυχῆ, καὶ τὸν ὄνομα μου
 Νίκωνα, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου Νίκωνος, λέγει ὁ Πλετάρχος
 ἐν τῷ περὶ Ἀνωπίας, ὅτι ὠνόμασε καὶ τὴν πόλιν Νικό-
 πολιν. Ὁδὸν διὰ τὸ ἀγαθὸν συνάτημά τις, καὶ τὴν εὐτυ-
 χεστάτην ἰκλῶ, ὅπως ἐδήλων, ἀνεσήλωσαν αὐτὸν Στήλας,
 καὶ ὁποῖας ὕπερον ἐπῆραν ἐκεῖθεν, καὶ τὰς ἤφεραν εἰς τὸ
 Βυζάντιον, σήσαντές τας εἰς τὸ Ἰππαδρόμιον. Γράφει ὁ
 Ἐπιφάνειος Κύπρος, ὅτι εἰς αὐτὴν τὴν Νικόπολιν δὶρέθη
 κρυμμένη μέσα εἰς πιθάριον Ἐκτὴ ἔκδοσις τῆς παλαιᾶς Δια-
 θήκης, εἰς τὸν καιρὸν ὅπου ἐβασίλευον Ἀλέξανδρος ὁ
 Παις τῆς Μαμαίας, ἐν τῷ ἔκτῳ ἔτει τῆς Αυτοκρατορίας,
 τὴν ὁποίαν ἔφερον ὁ Ὁρμενίου εἰς τὰ αὐτὰ Ἐξαπλά.
 εἰς αὐτὴν παρεχέμασσαν ὁ μακάριος Παῦλος. ἐτιμήθη
 ὕπερον καὶ μὲ θρόνον Ἐπισκόπος. ἦλθεν αὕτη ἡ Νικόπο-
 λιν εἰς μεγάλην αὐξήσιν καὶ λαμπρότητα, πόρα δὲ κεῖται
 ἔρημος, καὶ καλεῖται κοινῶς Παλαιοφρέβεζα. Ἀντικρὺ αὐ-
 τῆς εἶσιαι Φρέμιον ἔρημον, κοινῶς λεγόμενον, κάσρον Κελε-
 φῆς. Οὐ σμακρὰ τῆς Νικοπόλεως εἰσέρχεται εἰς τὴν
 Θάλασσαν ὁ Ἰναχος ποταμὸς, κοινῶς λεγόμενος, Πατάμι-
 πὸν Ρωγῶν. ὁ αὐτὸς Ποταμὸς λέγεται καὶ Ὀρωρός, ὡσαν
 ὅπου ἐκ τοῦ Ὀρους ἔρει, ὡσα φαίνονται λείψανα τῆς
 Ὑδραγωγίας, διὰ τῆς ὁποίας ἔφερον τὸ Νερὸν ἐκεῖνο,
 ὅπου ἀγαίει ποταμὸν ἐκ τοῦ Ὀρους, ὅπου πλησίον
 τῷ καλουμένου Χωρίου, Ἅγιος Γεώργιος, δέσκεται,
 ἐγγὺς τῷ ὁποῖου Χωρίου εἶναι Γέφυρα, δι' ἧς διέβαινε τὸ
 ὕδωρ.

ἕδωρ. μετὰ τῆς Νικοπόλεως, καὶ τῆς Πρέβεζας εὔρον ἐν Δίθῳ τοιαύτῳ ἐπιγραφήν. „Παμφίλη Παμφίλη τὴν ἑαυτῆ γυναικα, Ἐπαφρόδιτος Ἐπαφρόδιτε, κατὰ τὸ ψήφισμα τῆς Βελῆς.” τῆς Θεσπρωτίας ἦτον καὶ ἡ Κίχυρος πόλις, πλησίον εἰς τὸ Φανάρι, κατὰ τὸν Στράβωνα βιβλ. ζ'. ἡ ὁποία πρότερον ὠνομάζετο Ἐφύρη καὶ Ἐφουρα, ἀπὸ τῆ Ἐφύρα τῆ Γιῆ τῆ Ἀμάρακος τῆ Θεσπρωτῆ. αὐτὴν τὴν πόλιν ἐπολιόρησε καὶ ἠδάφισεν ὁ Ἡρακλῆς, ὅταν ἦλθε κατὰ τῶν Θεσπρωτῶν μετὰ τὰς Αἰτωλῆς, φονδύσας τὸν Βασιλέα αὐτῶν Φινέα, τῆ ὁποία τὴν θυγατέρα Ἀσυόχην ἔλαβε δέλιον, καὶ μετὰ αὐτὴν ἐγέννησε τὸν Γληπόλεμον. πλησίον τῆς Κιχύρας ἦτον τὸ Βουχαίτιον, ὀλίγον ξέμακρα τῆς Θαλάσσης, πολύχνηιον, κτίσμα τῶν Κασσιοπαίων καὶ τὰ λοιπά.

10. Μετὰ τὴν Θεσπρωτίαν, καὶ τὴν Ἀλμηνίαν, εἰς τὸ Μεσόγειον τῆς Ἠπείρου, εἶναι ἡ Χώρα, ἢτοι ὁ τόπος τῶν Κασσιοπαίων, καλεσμένη Καλλιόπαια. καὶ ἀνωτέρω αὐτῶν ἦσαν οἱ Δόλοπες, ἔθνος τῆς Ἠπείρου. Μητρόπολις τῶν Κασσιοπαίων ἦτον ἡ Κασσιόπη, ἔρημος καὶ κρημνισμένη πενιῶν, ὡσπερ καὶ αἱ λοιπαὶ πόλεις τῆς Ἠπείρου, λέγεται πενιῶν κοινῶς Κασσιότσα. Λέγει Λαόνικος ὁ Χαλκοκονδύλης νὰ εἶναι αὕτη τὰ Ἰωάννινα, ἀλλὰ τὰ Ἰωάννινα εἶναι ξέμακρα ταύτης πλείον διαστήματος δύο ὥρων, πόλις περὶφημος καὶ ἐπαινετὴ διὰ τὴν δὺκρυσίαν καὶ χάριν τῆς Τόπου, τὴν ὁποίαν πόλιν ἐτείχισε Μιχαὴλ Δοῦκας ὁ Σεβασοκράτωρ, εἴτε καὶ Θωμᾶς ὁ Δεσπότης· εἶναι αὕτη Μητρόπολις ἀπάσης τῆς Ἠπείρου, καὶ Ἐμπόριον ὀνομασθὲν, παρακειμένη εἰς τὴν Ἀχερυσίαν λίμνην (α), ἐκ τῆς ὁποίας

Λίμ-

(α) Ἐχει δὲ ἡ λίμνη αὕτη ἕννησον ἐν τῷ μίσῳ ἀρκαστὴ μεγέθους ἐν ἧς ἔστι χωρίον, καὶ μινασκίρια, ὅπου οἱ Ἰωαννίται ἐρχονται συχνὰ εἰς ἐξερᾶσθαι, ἢτι πλημμερεῖ ἔστι ἀπὸ Ἰχθύας καλίστης ἔστι Ἐγχιλας (χέλις). Τὰ Ἰωάννινα πενιῶν ἔχουσι δύο Σχολεῖα ὑπερασπιστῶμενα ἀπὸ ἀνδρῶν φιλογενεῖς καὶ φιλοπατριῶτας, τὸ εἶς ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν

Λίμνης ἐξέρχονται δύο ποταμοὶ ὀνομαστοὶ παρὰ τοῖς Ξυγροφραύσι καὶ Ποιηταῖς, Κωκυτὸς καὶ Ἀχέρων. ἐκλήθη Ἀχερυσία καὶ Ἀχερουσιάς ἀπὸ τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ, αὐτὸς δὲ ἐτυμολογεῖται, ἢ ὡς τὸ Ἰσπερῖσαι χαρὰς τὸς ἐκεῖ κατιόντας, κατὰ τοὺς μύθους τῆς Ποιητῆς, ἢ ὡς τὸ Ἄχεα ῥέων, καὶ καθ' ὑπέρθρον Ἀχέρων, καὶ Ἀχερών, καὶ ἀπ' αὐτῆς ὁ Ἀριστέλης καλεῖ ὅλα τὰ ὑλώδη φυτὰ, Ἀχερυσία. Δύο λοιπὸν Ἀχερουσιάδας Λίμνας εἰσκόμην, τὴν μὲν εἰς τὰ Ἰωάννινα, περὶ τῆς ὁποίας διαλαμβάνει Σράβων, Βιβλ. 5. καὶ 1. καὶ ὁ Πausανίας ἐν τοῖς Ἀττικοῖς, τῆς δὲ Γῆς τῆς Θεσσωτιδος, ἔστι μὲν καὶ ἄλλα θεὰς ἄξια, Ἰερόν τε Διὸς ἐν Δωδώνῃ, καὶ ἱερὰ τοῦ Θεοῦ Φηγὸς ἑπὶ τῆς Κιχύρω, Λίμνη τε ἐστὶν Ἀχερυσία καλεμένη καὶ Ποταμὸς Ἀχέρων, ῥεῖ δὲ καὶ Κωκυτὸς ὕδωρ ἀτερπνέσατον. καὶ αὐτὴ δὲ εἶναι ἄλλη ὡς ἐπὶ τῆς, ὡς ἂν ὅπως ἐξ αὐτῆς ἐγαίνει ὁ μὲν Ἀχέρων δι' ὑπογείων Σωλιῶν πρὸς Δυσμάς εἰς τὸ Χωρίον ὅπου λέγεται Ραδατόβι, καὶ φαίνεται πάλιν ὁ αὐτὸς ὑποκάτω εἰς τὸ χωρίον τῆς Βελιτζίσης. καὶ κεῖθεν ῥέων σμίγεται μὲν ἄλλο ἓνα Ποτάμι, ὑποκάτω εἰς τὸ χωρίον Ραῖκον, καὶ καταπᾶ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως θέττει καὶ ἄλλω Ἀχερυσιάδα, ὡς εἴρηται, καθὼς καὶ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι ὅτι τε δὲ ἀντιπρὸ καὶ ἐναντίως ῥέων Ἀχέρων, ὅς δι' ἐρήμων τόπων ῥεῖ ἄλλω, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ Γῆν ῥέων εἰς τὴν Λίμνην ἀφικ-

σται τῆς Ζωσιμάδων, ἔτι ἄλλο ἀπὸ τῶν Ζώων Κακλαῶν, ἐν οἷς σπουδάζονται μεθοδικῶς ἡ Ἑλληνικὴ διάλεκτος, ἡ Φιλοσοφία, καὶ αἱ Ἐπισήμα, πλετισμένα μὲν βιβλιοθήκας, καὶ μὲν αἱ ἐπισημονικὰ ὄργανα, ὅσα αἱ περιστάσεις συγχωρῶσιν. Ἐκ πάντων ἐν τῆς φροντιστικῆς πόλεως ὡς Ἡπύρη, ἔτι εἰς τὴν παρελθόντα, ἔτι εἰς τὴν παρόντα αἰὼνα ἐκείνων πολλοὶ ἄνθρωποι ἐπ' ἐρατῆ καὶ παιδείᾳ, οἱ τινες σπουδάζοντες πολὺ διὰ τὴν ἀναγκάσειν τῆς Ἑλλάδος, ὡς ὁποῖος ἔτι ἡ ἐπερχομένη γενεὰ δέλοι τμηθεῖ μὲν ἀθανάτου στεφάνου, κατ' ἀξίαν τῆς σπουδῆς καὶ τῆς ζήλου τῶν.

ἀφικνεῖται τὴν Ἀχερουσιάδα, ἢ ἄλλη Ἀχερυσία Λίμνη εἶναι περὶ τὴν Ἡράκλειαν, εἰς τὴν Χώραν τῆς Μαριανθη-
των, ὃ δὲ Κωκυτὸς ἐξερχόμενος εὐθὺς εἰσέρχεται ὑποκά-
τω τῆς Κασσιόπης εἰς τὸν τόπον, ὃν κοινῶς λέγεται Βοϊ-
ρίκοβα. εἶναι καὶ ἄλλη Λίμνη Ἀχερυσία πλησίον τῆς
Μέμφεως τῆς Αἰγύπτου, κατὰ τὸν Διόδωρον Σικελ. ὅπως
ἔλεγον τὰ κατοικῶν οἱ τετελευκότες, ὅχι δι' ἄλλο, πᾶρεξ
μὲ τὸ τὰ εἶχαν ἐκεῖ οἱ Ἀγύπτιοι τὰς πόλεις αὐτῆς, καὶ τὰ
ἐξῆς, ἐπιμήθη ἢ πόλις τῆς Ἰωαννίνων μεθ' ὄνομα Μιτρο-
πολίτε ὑπ' Ἀνδρονίκου τῆς Βασιλέως, καὶ μετὰ ἄλλα διάφο-
ρα φροτηρήματα ὅπως εἶχεν. ἐπάρθη καὶ ἐκυριώθη ὑπὸ
τῆς β' Σουλτὰν Μυράτ τῆς Τούρκων, διὰ μέσον τῆς Ἀμου-
ράμπει, ἐν ἔτει 1424. ὑπὸ Χριστῶ, ὑπερον ἀφ' ἧς ἐδα-
λώθη ἢ Θεσσαλονίκη. Πρὸ τῆς Τούρκων δὲ ὑπέταξεν αὐ-
τῷ τῷ πάλιν τὰ Ἰωάννινα ὁ Στέφανος ὁ Βασιλεὺς τῆς
Γεβγαλῶν, ἢτοι τῆς Σέρβων, πρὸ τὸν καιρὸν τῆς Σουλ-
μαὶ τῆς τρίτης Βασιλέως τῆς Τούρκων, ἐν ἔτει σχεδὸν 1350.
Ἀπ' αὐτῆς τῆς πόλεως τῆς Ἰωαννίνων πρὸς βορρῆαν μετὰ εὐ-
ρεῖσθαι ἢ Βελά, καὶ ἢ Κόνιτσα, πόλεις πατὲρ, ταυτὶ δὲ
Κῶμαι ὑπὸ τῷ διαίκῃ τῆς Βελας Ἐπισκόπου. εἶτα τὰ
Χωρία τῆς Παγωνιακῆς ἔχοντα ὄνομα Ἀρχιεπισκόπου, με-
τὸν ὅπως ταυτὶ εἶναι σχεδὸν ἐρημωμένα. πρὸς μεσημβρίαν
δὲ ταυτὶς κεῖται τὸ Λαχανάκαστρον, καὶ πρὸς βορρῆαν ἢ Πρε-
μετῆ, καὶ ἄλλα τινὰ Πολίσματα ἀσύμμετα ὀνόματος (α).

II. Με-

(α) Ἄνω τῆς Ἰωαννίνων πρὸς βορρῆαν, ὅπου αὐτὴ συνὴ Μικεζικίλι
κοινῶς λεγομένη, μακρὰν σχεδὸν πέντε ὁρίων διάστημα κεῖται ἢ ἐκαρ-
χία Ζαγορεῖ λεγομένη, ἣτις αὐτὴ ἀπὸ σιναράκωντα χωρία κα-
τοικημένα ἀπὸ Γρακίς, ὃν κεφαλὴ ἦσαν τὸ Καπέσοβον, ὅπου διαγὰ
ὁ Πριεζὼς αὐτῆς, ἢτοι ὁ Δημογέρον. ἡ διοίκησις ταύτων πᾶν χωρίων
εἶναι σχεδὸν Δημοκρατικὴ, χαίρουσα πολλὰ πρὸς ἀμειν, ζήσαντων ὅμως
ἀπὸ τῶν ὀνημόνων τῆς Ἡπείρου. οἱ Ἐγκάτωικοι εἶναι φιλόκαλοι, φιλο-
πάτριδοι, γενοῦδοι, ἀγχινοῖ, ἔσθ' ὅπου καὶ αἰσθητὶς Ἰατροί, καὶ ὁ-
ποῖον αὐτὸ ἀποδεικνύει τῷ ἔμφωτῳ αὐτῶν πρὸς τὰς μαθητικὰς διατά-
σει. Πρὸς τὸ βορρῆον τῆς Ζαγορεῖς κεῖται ἢ Κόνιτσα, χώρα ἀρχαῖα

E. V. Rieu II
IQANNINA 2006

ΙΙ. Μετὰ τὴν Κασιοπαίαν, ἔπεται πρὸς μεσημβρίαν ἡ Ἀμφιλοχία, ἣ ὅποια ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τῆς Ἀμφιλοχίης τῆς Ἰῆς τῆς Ἀμφιάρεως. Μητρόπολις ἐστὶν τῆς πόλεως εἶναι ἡ Ἄρτα, ἣτις τὸ πάλαι ἐλέγετο Ἄργος Ἀμφιλοχικόν, κτιθεσὶ ὑπὸ τῆς ἀνωθεν Ἀμφιλόχης, ὑπερον ἀφ' ἧς ἐξυρυσεν ἐκ τῆς Τρωάδος εἰς τὴν Πατείδατα, ἣτις ἦτον τὸ Ἄργος τῆς Πελοποννήσου, ὁ ὁποῖος μὴ θελήσας νὰ καθίσσῃ ἐκεῖ, ἔσωντας καὶ νὰ ἦρε τὴν Μητέρατα Ἐρυφίλλω φονδρισίῳ ὑπὸ τῆς Ἀδελφῆς τῆς Ἀλαμαίωνος, ἦλθεν εἰς ἐστῶν τὴν πόλιν, καὶ ἔκτισε ταύτην, καὶ πολὺ σμακραν τῆς Ἀμβρακικῆς Κόλπης, ὀνομάσας αὐτὴν Ἄργος, κατὰ τὸ ὄνομα τῆς Πατείδος τα, καὶ Ἀμφιλοχικὸν κατὰ τὸ ὄνομά τα, μετ' ὅλον ὅπερ τινὲς λέγουσιν, ὅτι μετὰ τὴν Τροίαν ἦλθον

μεγέθεις, ἣτις χωρίζονται ἐκ τῆς Ζαγορείης διὰ τὸ ποταμὸν, κατοικημένον ἀπὸ Γραικοῦ καὶ Τέρκου, ἔχουσα ἑὸν ἰσχυρὸν Ἐλληνικόν, ὅπου διατεθεῖται ἔσ' ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Βελᾶς. Ἡ δὲ Βελᾶ κεῖται πρὸς τὸ δυτικοβόρειον τῆς Ἰωαννίνων, ἣτις δὲ εἶναι καθ' αὐτὴ πόλις, ἀλλὰ ἰσχυρὰ καὶ εἰς ἄλλα χωρία, ἔσ' ἑὸν μοναστήριον καὶ ἑὸν ἰσχυρὸν ὄνομα. Πρὸς τὸ ἀνατολικὸν τῶν Ἰωαννίνων μέρει, σχεδὸν ὀκτὼ ὡρῶν διάστημα πρὸς τὸν Ἄραχθον ποταμὸν, ὑπὸ τὴν δυτικὴν ὑπὸρειαν τῆς Πίνδου ὄρεα κεῖνται τὰ Βλαχοχώρια λεγόμενα, κατοικημένα ὅλα ἀπὸ Γραικοῦ, καὶ ἔσ' ὡν δύο χωρία εἰσὶν αἱ ἐπισημοτάται. Πρῶτη ἡ Καθερρύτι, χώρα ἄρκετὰ μεγάλη, διοικημένον καὶ αὐτὴ δημοκρατικῶς, ἐξηρημένη ὁμοῦς ἀπὸ τῶν Δημογέρονται τῆς Ζαγορείης, καὶ τῆς Συρᾶκος. Οἱ ἐγκατοικῶν τῶν χωρίων εἶναι φιλομαθεῖς καὶ φιλοπατρίδες, ἔσ' ἑὸν ἰσχυρὸν καὶ κέρδιον βίβουσκοντα σχεδὸν διαπαρμένοι εἰς ὅλας τὰς παραθαλασσίαι πόλεις τῆς Εὐρώπης, μέχει καὶ αὐτῶν τῶν Ἡρακλείων Σπηλιῶν ἐμπορεῖσθαι πᾶσι ἐκ τῶν Σκετιῶν σωτηρίων. Κατὰ τὸ πρὸς χρῆσιν τῆς ναυτῆς. Ἀνωτέρω δὲ τῶν πρὸς βορᾶν, ἀναμείσθαι τῶν βουνῶν τῆς Πίνδου, κεῖται τὸ Μεσόβουνον ἢ τὸ Μέτζοβον, χώρα ἄρκετὰ μεγέθεις, καλῶς κατοικημένον, ἔχουσα καὶ αὐτὴ ἰσχυρὸν Ἐλληνικόν. οἱ ἐγκατοικῶν τῆς χώρας διοικῶνται δημοκρατικῶς ἐξηρημημένοι ὄντες ἀμείσθαι εἰς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔχαιρον ποτὲ διαφορά ὀνομασθαι βασιλικὰ εἶναι ὀξίνοι, ἐπιτάδειν εἰς πᾶν ἐπιχειρήματα, καὶ φιλομαθεῖσθαι. πλησίον αὐτῆς κεῖται ἑὸν μικρὸν χωρίον Ἀγκικὸν ὀνομαζόμενον. ὅσον οἱ Μετζοβίται, καθὼς καὶ οἱ Καθερρύται ὁμιλοῦσι καὶ τὴν Βλαχικὴν διάλεκτον.

ὁ Μόψος καὶ ὁ Ἀμφίλοχος εἰς τὴν Κιλικίαν, καὶ θέλων-
 τας ὁ Ἀμφίλοχος νὰ πηγύῃ εἰς τὸ Ἄργος, παρέδωκεν
 εἰς τὸν Μόψον τὴν Βασιλείαν αὐτῆ, νὰ ἔχη τὴν φροντί-
 δα καὶ φύλαξιν μέχρι εὐὸς εὐαυτῆ. τελειωθέντος δὲ τῆ ἐπι-
 αυτῆ, ἦλθεν ὁ Ἀμφίλοχος, καὶ ὁ Μόψος δὲν τῷ ἔδω-
 σεν ὄσον φιλονεικήσαντες περὶ τῆς Βασιλείας, ἐφρονόθησαν
 ἐπ' ἀλλήλων, τοὺς ὁποῖους θάψαντες οἱ Ἐντόπιοι, κατε-
 σκόλασαν Πύργον ἀναμεταξὺ τῶν τάφων αὐτῶν, ὥστε μη-
 δὲ μετὰ τὸν θάνατον ὄν ἀνταμωθῶσιν. Ὁ δὲ Στράβων καὶ
 τὸ Ἐφορον, λέγει, βιβλ. ζ'. ὅτι μετὰ τὴν τῆς Ἐπιγύ-
 νων εἰς Θήβας στρατείαν, ὁ Διομήδης ἐκράξε τὸν Ἀλκμαίω-
 να, καὶ ὑπῆγαν ὁμῶς εἰς τὴν Αἰτωλίαν, καὶ ἐκυρίευσαν τὴν
 Αἰτωλίαν, τὴν Ἀκαρνανίαν, καὶ τὴν Ἀμφιλοχίαν. κραχ-
 θῆναι δὲ ὑπὸ τῶ Ἀγαμέμνονος, νὰ πηγύῃν καὶ αὐτοὶ εἰς
 τὸν πόλεμον τῆς Τρωάδος, ὁ Διομήδης ἐπῆγεν, ὁ δὲ Ἀλ-
 κμαίωι ἔμεινεν εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, καὶ ἔλθων εἰς τὴν Ἀμ-
 φιλοχίαν, ἔκτισε τὸ Ἄργος, ὀνομάσας αὐτὸ Ἀμφιλοχικὸν,
 ἐπώνυρον τῶ Ἀδελφῶν, τὸν δὲ ποταμὸν ὅπερ τρέχει πλη-
 σίον αὐτῆ, ὠνόμασεν Ἰναχον, καθὼς ἐκαλεῖτο καὶ ὁ ποτῆς
 τῆς Παερίδος τε, τῆ Ἄργεος δηλ., ἀλλ' ὁ Ποταμὸς τῆς
 Ἄρτας καλεῖται κατὰ τὸν Πτολεμ. Ἀραχθος, ὑπὸ τῶ ὁ-
 ποῖο ἐκλήθη κατὰ φθορὰν ἢ Ἄρτα. ὥστε φαίνεται κρείτ-
 τον, ὅτι ὁ Ἀλκμαίων νὰ ἔκτισε τὸ κάστρον τῆς Ρώγων,
 καὶ τὸν Ποταμὸν ὅπερ διαβαίνει ἐκεῖ πλησίον, τὸν ὠνόμα-
 σεν Ἰναχον. Δείσκειται αὐτὸ τὸ Κάστρον τανυῶ ἔρημον.
 Τῆτο τὸ Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος, ἦτοι ἢ Ἄρτα, τὸν παλαιὸν
 καιρὸν ἦτον πόλις μεγάλη, καὶ εἶχεν οἰκητόρας ἀνδραγατά-
 τας, ὕστερον δὲ διεφθάρησαν, ὥστε ἐκράξαν τῆς Ἀμφρακιά-
 τας, μετὰ τὸ νὰ τῆς εἶχαν πλησιοχώρας, νὰ κατοικήσεν ἐ-
 κεί. καὶ ἔλθοιτες οἱ Ἀμβρακιῶται ἐδίδαξαν τῆς Ἀρπυνῆς
 τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, διότι πρῶτον ἦσαν βάρβαροι καὶ
 ἀφύσικοι, καὶ πλοῦταῖον τῆς ἐδίαξαν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ
 ἐκατοίκησαν μόνοι οἱ Ἀμβρακιῶται, καὶ τὰ ἐξῆς (Ζήτες
 Θ.

E. J. WHITTAKER
 IONANIN 2006

Θακυδι). Λέγουσι τινές ὅτι ἡ Ἄρτα νά εἶναι ἡ Ἀμβρακία, ἀλλὰ πεπλάνηται. Ὀλπαε ἦτον Κάσρον ὄχυρον τῆς Ἀργείας, ἠτοί τῆς πελοχῆς τῆς Ἄρτης, ἐπαύω εἰς Λόφον, κτιθεὺν ὑπὸ τῶν Ἀκαρνανῶν, τὸ ὁποῖον εἶχον διὰ κοινὸν Κεπήριον φαίνονται λείψανα αὐτῆ, ἀντικρὺ εἰς τὸ Κομπότι, τὸ ὁποῖον εἶναι Χωρίον δύο ὥραις ξέμακρά τῆς Ἄρτης. Πλησίον τῆς Θαλάσσης κατὰ τὰς Ἐκβολὰς τῆς Ἄραχθας ποτ., εἶναι Φρέριον, ἡ Κάσρον πνιγμένον ὑπὸ ἐλίγων ὑδάτων θαλασσίων, ὄθρον καὶ ἔρημον, λέγεται κιντῶς Φειδόκασον φαίνεται νὰ ἐπνίγη ὅταν ἐκοφαν τὰ Αὐλάκια εἰς τὴν Λογαρῆ, καὶ εἰς ἄλλας τόπους, διὰ νὰ εὐχῆ ἡθάλασσα εἰς τὴν Κάμπον ὑπὸ τῆς Κόλπε, διὰ νὰ κόμωσεν τὰ Βιβάρια. ὑπὸ τῆς Ὀλπῶν ἀρχεται καὶ τὸ ὄρος ἵππου λέγεται Θύαμος, καὶ κοινῶς Μακρηνόρο. τὸ ὁποῖον χωρίζει τὴν Ἀμφιλοχίαν τῆς Ἀκαρνανίας. ἡ Ἀμφιλοχία ἐκλήθη καὶ Θεσρωτία, Ἀπὸ τῆς Πύρρου τοῦ Βασιλέως, ὁ ὁποῖος μετέφερε τὸν βασιλικὸν τοῦ θρόνου, ἐκ τῆς Πανδοσίας εἰς τὴν Ἀμβρακίαν τῆς Ἀκαρνανίας, ὅταν ἐδίωξε τοὺς Μακεδόνας, ὅπου ὤρισαν τὴν Ἀμβρακίαν, καὶ ὅλην τὴν Ἀκαρνανίαν, καὶ τὴν Ἀμφιλοχίαν, καὶ τὰς ὠρεῖς αὐτῆς.

12. Μετὰ τὴν Ἀμφιλοχίαν ἐπέταε ἡ Ἀκαρνανία κατὰ τὸ Νοτιώτερον μέρος, κληθεῖσα ἀπὸ τῆς Ἀκαρνανός τῆς Τίε τῆς Ἀλκμαίωνος, τῆς Ἀμφιάρεως, ἢ κατ' ἄλλους, Ἀκαρνανῆες ἐλέγοντο, μετὰ τὸ νὰ μὴν ἐκέρδιον τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς αὐτῶν, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἐναντίας ἐκεῖνοι οἱ τινές ἐκέρδιοντο, ἐλέγοντο Κερῆται. ὠσεύχει ἡ Ἀκαρνανία πέρα τὴν Βόνιτζαν, τὸ ἔερόμερον, καὶ τὸν Βάλτον, μετὰ ὅλην ὅπου εἰς τὸν Βάλτον ἦτον χωριστὸν Βασίλειον, λεγόμενον τῶν Ἀγραίων, καὶ ἡ Βασιλεύσα αὐτῶν πόλις ἦτον ἡ Ἀγραίς, ἠτις λέγεται πέρα Ἀειάδα, καὶ φαίνονται τὰ θεμέλια αὐτῆς, ὅχι ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὸ Χωρίον ἡ Ἀειάδα, ἀλλὰ κάτω εἰς τὸν Κάμπον, ὅπου δευτέρως, κατὰ τὴν Ἰ.

πῶ.